

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ
È È ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 41762/08)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
13 Ιανουαρίου 2011

*Η παρούσα απόφαση είναι οριστική, αλλά μπορεί να υποστεί
αναθεωρήσεις στη φάση της εκδοτικής επιμέλειας.*

Στην υπόθεση *È È* κατά Ελλάδος,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Ανατόλι Κόβλερ, *Πρόεδρο*,

Ελίζαμπεθ Στάινερ,

Σβέρρε Έρικ Γιέμπενς, *Δικαστές*,

και τον Αντρέ Γουάμπαχ, *Βοηθό Γραμματέα του Τμήματος*,

Αφού συσκέφθηκε κεκλεισμένων των θυρών στις 9 Δεκεμβρίου 2010,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε την τελευταία ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση αποτελεί απόρροια της προσφυγής υπ' αριθ. 41762/08 κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, η οποία κατατέθηκε στο Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση») από τον κ. *È È*, έλληνα υπήκοο («ο προσφεύγων»), στις 6 Αυγούστου 2008.

2. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους αντιπροσώπους του πληρεξουσίου της, κ. Γ. Κανελλόπουλο, Νομικό Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κα. Μ. Γερμάνη, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 14 Οκτωβρίου 2009 ο Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση το παράπονο σχετικά με τη διάρκεια της διαδικασίας. Σύμφωνα με το Πρωτόκολλο 14, η προσφυγή ανατέθηκε σε Επιτροπή τριών δικαστών.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1963 και αυτή τη στιγμή είναι έγκλειστος στις Φυλακές Κορυδαλλού.
5. Στις 22 Οκτωβρίου 2004 ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Αθηνών άσκησε ποινική δίωξη κατά του προσφεύγοντος για σωματεμπορία και βιασμό κατ' εξακολούθηση.
6. Το 2006, σε απροσδιόριστη ημερομηνία, το Συμβούλιο Εφετών αποφάσισε με το βούλευμά του υπ' αριθ. 303/2006 να παραπέμψει τον προσφεύγοντα σε δίκη ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουρημάτων.
7. Στις 19 Ιουλίου 2006 το Τριμελές Εφετείο Κακουρημάτων έκρινε τον προσφεύγοντα ένοχο και τον καταδίκασε σε δεκαετή κάθειρξη (απόφαση υπ' αριθ. 2439/2006).
8. Στις 21 Ιουλίου 2006 ο προσφεύγων άσκησε έφεση ενώπιον του Πενταμελούς Εφετείου Κακουρημάτων κατά της πρωτόδικης απόφασης, αμφισβητώντας τις διαπιστώσεις της και την αξιολόγηση των αποδείξεων.
9. Με την απόφασή του υπ' αριθ. 1245/2009, η οποία εκδόθηκε στις 4 Μαΐου 2009, το Πενταμελές Εφετείο Κακουρημάτων απέρριψε τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος.
10. Σε απροσδιόριστη ημερομηνία, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αναίρεσης στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Η αίτηση αναίρεσης προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 3^{ης} Φεβρουαρίου 2010. Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η υπόθεση εκκρεμεί.

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

11. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η διάρκεια της διαδικασίας ήταν ασυμβίβαστη με την απαίτηση για εκδίκαση της υπόθεσης σε

εύλογο χρόνο. Επικαλείται το άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης, το οποίο προβλέπει τα εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικάως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίση, είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως, είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως».

12. Η Κυβέρνηση αμφισβήτησε αυτό τον ισχυρισμό.

13. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη αρχίζει στις 22 Οκτωβρίου 2004, όταν ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Αθηνών άσκησε ποινική δίωξη κατά του προσφεύγοντος, και δεν έχει λήξει ακόμα καθώς, σύμφωνα με τη δικογραφία, η υπόθεση εκκρεμεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Συνεπώς, η διάρκεια της διαδικασίας μέχρι στιγμής υπερβαίνει τα έξι έτη για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

14. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι το παράπονο αυτό δεν είναι προφανώς αβάσιμο κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Σύμβασης. Επίσης, σημειώνει ότι δεν είναι απαράδεκτο για άλλους λόγους. Ως εκ τούτου, πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτό.

B. Επί της ουσίας

15. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι ο εύλογος χρόνος της διαδικασίας πρέπει να αξιολογείται ενόψει των περιστάσεων της υπόθεσης και με βάση τα κριτήρια που έχει ορίσει στη νομολογία του, ιδίως την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος και των αρμόδιων αρχών, καθώς και τη σημασία του τι διακυβευόταν για τον προσφεύγοντα στην προκείμενη διαφορά (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier και Sassi κατά Γαλλίας* [GC], No. 25444/94, παρ. 67, ECHR 1999-II).

16. Το Δικαστήριο έχει συχνά διαπιστώσει παραβιάσεις του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης σε υποθέσεις που εγείρουν παρόμοια ζητήματα με την παρούσα (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση στην υπόθεση *Pélissier και Sassi κατά Γαλλίας*).

17. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν παρουσίασε κάποιο γεγονός ή επιχείρημα που θα μπορούσε να το πείσει να καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην κρινόμενη υπόθεση. Έχοντας υπόψη τη νομολογία του, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια της διαδικασίας υπήρξε υπερβολική και δεν ικανοποιεί την απαίτηση για εκδίκαση της υπόθεσης εντός εύλογου χρόνου.

Ως εκ τούτου, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1.

II. ΑΛΛΕΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

18. Τέλος, ο προσφεύγων παραπονείται σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης σχετικά με τον άδικο χαρακτήρα της διαδικασίας. Ειδικότερα, παραπονείται για παρατυπίες κατά τη διάρκεια της ανάκρισης και για εσφαλμένη αξιολόγηση των αποδείξεων από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο.

19. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, κατ' αρχήν, ο δίκαιος χαρακτήρας της διαδικασίας πρέπει να αξιολογείται υπό το φως της διαδικασίας ως συνόλου (*Axen κατά Γερμανίας*, 8 Δεκεμβρίου 1983, παρ. 28, Series A no. 72, *Šilc κατά Σλοβενίας* (dec.), No. 45936/99, 13 Φεβρουαρίου 2003). Επιπλέον, παρατηρείται ότι στην κρινόμενη υπόθεση, σύμφωνα με όλα τα στοιχεία και τις πληροφορίες που υπέβαλαν ο προσφεύγων και η Κυβέρνηση, η διαδικασία κατά του προσφεύγοντος εκκρεμεί ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Επίσης, δεν προκύπτει από τη δικογραφία ότι ο δίκαιος χαρακτήρας της διαδικασίας μπορεί να εθίγη σοβαρά από μια αρχική παρατυπία

σ' αυτό το στάδιο της διαδικασίας (βλ. *Imbrioscia κατά Ελβετίας*, 24 Νοεμβρίου 1993, παρ. 36, Series A no. 275)

20. Ως εκ τούτου, αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι πρόωρο και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ. 1 και 4 της Σύμβασης λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ένδικων μέσων.

III. ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

21. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση».

22. Ο προσφεύγων δεν κατέθεσε αίτηση δίκαιης ικανοποίησης. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν υπάρχει λόγος να του επιδικάσει κάποιο ποσό για το λόγο αυτό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΩ ΛΟΓΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Κηρύσσει* παραδεκτό το παράπονο σχετικά με την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη την υπόλοιπη προσφυγή.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης.

3. *Κρίνει* ότι δεν υπάρχει λόγος να χορηγήσει στον προσφεύγοντα δίκαιη ικανοποίηση.

Έγινε στα Αγγλικά και κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 13 Ιανουαρίου 2011 σύμφωνα με τον Κανόνα 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

Αντρέ Γουάμπαχ

ΒΟΗΘΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(υπογραφή)

Ανατόλι Κόβλερ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

(υπογραφή)

Ακριβής μετάφραση από τα Αγγλικά του συνημμένου εγγράφου

Αθήνα, 9 Φεβρουαρίου 2011

Ο μεταφραστής του Υπουργείου Εξωτερικών

Βασίλειος Δ. Μπελεκούκας